

LA COMUNITAT, UN TALLER DE VIDA

per CONXA ADELL I CARDELLACH

Sant Benet concep el monestir com una escola i tota la vida com un aprenentatge en formació permanent. No vol que entrin al monestir savis i entesos ni persones perfectes sinó persones que volen aprendre i que estan atentes cada dia a allò que la pròpia vida quotidiana els ensenya en la litúrgia, en el treball, en l'acollida i, sobretot, en la vida comunitària i les relacions fraternes.

La relació amb els altres suposa una gimnàstica contínua de caure i d'aixecar-se, d'equivocar-se i tornar-ho a intentar, de demanar perdó i guarir ferides. La vida comunitària és vida dinàmica no una uniformitat estàtica, no és un fer les coses sempre de la mateixa manera amb l'excusa que sempre s'ha fet així. Suposa estar atent i adonar-se que els altres poden fer les coses tan bé com nosaltres i fins i tot millor d'una manera més fàcil i senzilla.

Les lectures de l'eucaristia van en aquesta línia. El llibre dels Proverbis ens demana escoltar atentament la saviesa i que el nostre cor sigui amatent a entendre. Ens demana cridar la intel·ligència i convidar-la a venir, perquè reconeixem la nostra ignorància. Saviesa i intel·ligència provenen de Déu i amb elles podem entendre i promoure la bondat i la justícia.

Pere pregunta a Jesús: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per seguir-vos. Què ens tocarà?». Una pregunta humana, pràctica i realista, certament. Jesús, però, no entén aquesta economia i sempre capgira la nostra lògica: «molts que ara són darrers, seran primers, i molts primers, darrers».

Pau, en la carta als Colossencs, ens dona una pista per començar: que tinguem sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; o sigui, que siguem nets de cor, la gran benaurança de les benaurances.

Es podria resumir en el capítol 72 de la Regla de sant Benet, «El bon zel que cal que tinguin els monjos», que es practiqui desinteressadament la caritat fraterna. La clau de tot plegat? No avantposar res absolutament a l'amor del Crist. Des d'ell, ens podem revestir de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. I encara una segona clau: siguem agraïts.

El salm 33 ens diu: «Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits». La vergonya d'equivocar-nos ens fa optar per no fer res; i justament no fer res és la gran equivocació.

Deixem que la paraula de Crist habiti en nosaltres amb tota la seva riquesa; deixem instruir-nos els uns als altres en tota mena de saviesa. Aleshores descobrirem noves maneres de viure en comunitat que desconeixem perquè volem estar aferrats a la seguretat del que ens sembla conegut.

Deixem que els altres siguin els nostres mestres.